

Arrest

**nr. 128 375 van 28 augustus 2014
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 30 mei 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juli 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 augustus 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 17 april 2013 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 22 april 2013 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 13 februari 2014.

1.3. Op 30 april 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent geboren op 17 september 1984 in Ramallah in de Westelijke Jordaanoever. U bent van Palestijnse origine, bent als Palestijns vluchteling ingeschreven bij UNRWA en u bent soennitisch moslim van religie. U verbleef uw hele leven in het vluchtelingenkamp van Jalazon.

Uw vader en uzelf verkochten kleren op straat. Jullie hadden een beperkt inkomen dat jullie gebruikten voor jullie dagelijks leven. Omwille van de algemene politieke, sociale en economische problemen vanwege de Palestijnse kwestie besloot u de Westelijke Jordaanoever te verlaten. Ook was de situatie in het kamp gebrekkig. Verder had u geen problemen die u persoonlijk ertoe dwongen te vertrekken.

U verliet de Westelijke Jordaanoever op 5 maart 2013. U trok naar Jordanië, reisde vervolgens per auto naar een haven. Van daar voer u naar een eiland, verscheepte daar in een vrachtwagen op een schip en kwam zo op 17 april 2013 in België aan waar u diezelfde dag asiel aanvraagde. Initieel verklaarde u dat u de Westoever moest ontvluchten omwille van problemen vanwege uw homoseksuele geaardheid. Op uw gehoor kwam u hier echter op terug en zei u dat u die verklaringen had gedaan op aanraden van andere mensen.

Ter ondersteuning van uw relaas legde u volgende documenten voor: uw paspoort, uw identiteitskaart, uw geboorteakte, twee schooldiploma's, uw UNRWA-registratiekaart, uw rijbewijs, uw uitreistoelating vanuit de Westelijke Jordaanoever, uw inreistoelating voor Jordanië, drie artikels aangaande een incident in Jalazon en de enveloppe waarin uw documenten aankwamen.

B. Motivering

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, § § 58, 61, 65 en 81).

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had op de Westelijke Jordaanoever en er de bijstand van de UNRWA verkreeg (zie gehoorverslag CGVS dd. 13/02/2014, p.3-4 en zie UNRWA-registratiekaart in de groene map in het administratief dossier). Rekening houdend met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal (CGVS) heeft u niet aangetoond dat u zich op het ogenblik van uw vertrek uit de Westelijke Jordaanoever in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond. U gaf immers aan te zijn vertrokken omwille van de situatie die op politiek, sociaal en economisch vlak in het algemeen moeilijk was (zie CGVS p. 2, 6). U voegde daar niets aan toe dat kan wijzen op een persoonlijke vrees (zie CGVS p. 6, 7).

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u de Westelijke Jordaanoever verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus. De documenten die u voorlegde kunnen deze appreciatie niet in positieve zin omkeren, aangezien zij uw identiteit, uw studies, uw reisweg en een incident dat u niet persoonlijk treft ondersteunen, zaken die door het CGVS op zich niet in twijfel worden getrokken.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat Palestijnen afkomstig uit de Westelijke Jordaanoever, na een verblijf in het buitenland, zonder problemen kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij de UNRWA. Voor een dergelijke terugreis dient men in het bezit te zijn van een Palestijns paspoort en een Palestijnse identiteitskaart. Indien men niet (langer) over een Palestijns paspoort zou beschikken, kan men het document vanuit het buitenland aanvragen of vernieuwen, dit door een volmacht te verlenen aan een

familieid woonachtig in de bezette gebieden. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen beletsel om terug te keren naar de Westelijke Jordaanoever. Evenmin vormt dit een hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u in het bezit bent van een Palestijns paspoort en een Palestijnse identiteitskaart (zie documenten in de groene map in het administratief dossier). Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt dat de veiligheidssituatie in de Westelijke Jordaanoever als relatief stabiel kan bestempeld worden. Er is geen sprake van aanhoudend geweld tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, de Palestijnse Autoriteit en de Israëlische strijdkrachten. Echter, de door de Israëlische strijdkrachten uitgevoerde zoekacties en arrestaties lokken vaak een gewelddadige reactie langs Palestijnse zijde uit en leiden soms tot dodelijke confrontaties met de Israëlische ordetroepen. Desalniettemin blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. In de Westelijke Jordaanoever komen voorts regelmatig manifestaties voor waarbij het ongenoegen m.b.t. tot de kolonisatie, het bestaan van de Muur, het slopen van Palestijnse eigendommen en het uitzettingsbeleid gericht tegen Palestijnen woonachtig in Oost-Jeruzalem wordt geuit, of steun wordt betuigd aan de Palestijnse gedetineerden in Israël. Deze betogingen worden vaak met geweld de kop ingedrukt. Incidenten komen verder hoofdzakelijk voor wanneer de instructies bij checkpoints niet correct worden opgevolgd, of wanneer men te dicht bij de Muur komt en daardoor als bedreigend beschouwd wordt door de Israëlische troepen. Het aantal burgerslachtoffers hierbij blijft evenwel gering.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Westelijke Jordaanoever actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet meen ik dat u uitgesloten dient te worden van bescherming onder de Vluchtelingenconventie. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het zorgvuldigheidsbeginsel, artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en artikel 10 van het EG-Verdrag, betwist verzoeker de motieven van de bestreden beslissing en voert hij aan dat het mandaatgebied van UNRWA zich enkel bevindt in het vluchtelingenkamp Jalazon, dat UNRWA daarbuiten geen bescherming kan bieden en dat UNRWA ook binnenin het vluchtelingenkamp geen persoonlijke bescherming doch enkel humanitaire hulp (voedsel, gezondheidszorg,...) biedt. Verzoeker laat voorts gelden dat de hoofdweg van Jalazon naar Ramallah en andere steden vlak aan de illegale Israëlische kolonie Beit El grenst, vanwaar de kolonisten de Palestijnen aanvallen, of vanwaar het Israëlische leger de Palestijnen onder schot neemt. Op die weg werden de afgelopen maanden 2 Palestijnen gedood, beiden uit Jalazon, beiden ongewapend, aldus verzoeker, die hieruit besluit dat er dus wel degelijk sprake is van willekeurig geweld waarvan elke Palestijnse burger slachtoffer kan worden. Hij vervolgt dat toen het Israëlische leger het huis binnenviel in 2006 om één van zijn broers te arresteren, zijn vader werd gearresteerd omdat zijn broer niet thuis was. Wanneer het leger personen zoekt maar niet vindt, worden zeer regelmatig familieleden van de gezochte persoon gearresteerd, bedoeld als collectieve straf voor de familie. Dit gebeurt volgens verzoeker op zeer systematische wijze zodat het risico daartoe voor hem zeer hoog is. Verzoeker is dan ook van oordeel dat de bewering van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de

Westelijke Jordaanoever een relatief stabiel gebied is, niet klopt en dat hij daar niet veilig is. Bij terugkeer kan hij geen beroep doen op bijstand van UNRWA, tenzij humanitaire hulp.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift voegt verzoeker diverse artikels betreffende de toestand in de Palestijnse vluchtelingenkampen.

Op 1 augustus 2014 laat verwerende partij aan de Raad overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) een aanvullende nota met nieuwe elementen geworden. Het betreft de COI Focus "Cisjordanie – situation sécuritaire" van 9 mei 2014, een actualisatie van de informatie met betrekking tot de veiligheidssituatie in de Westelijke Jordaanoever vervat in de COI Focus "Cisjordanie – situation sécuritaire" van 4 oktober 2013, gevoegd aan het administratief dossier.

2.3. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). De Raad stelt vast dat verzoeker de schending van artikel 10 van het EG-Verdrag aanvoert, doch niet de minste toelichting geeft op welke wijze hij deze bepaling geschonden acht zodat het middel in de aangegeven mate niet ontvankelijk is.

2.4. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 30 april 2014 (CG nr. 1312947), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker onder meer zijn paspoort, zijn identiteitskaart, zijn geboorteakte, twee schooldiploma's, zijn UNRWA-registratiekaart, zijn rijbewijs, een uitreistoelating vanuit de Westelijke Jordaanoever en een inreistoelating voor Jordanië neerlegt en dat aan zijn identiteit en afkomst uit de Westelijke Jordaanoever niet wordt getwijfeld.

2.6. Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

"Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen."

2.7. Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of

als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*.

2.8. Artikel 55/2 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

2.9. Het feit dat verzoeker voor zijn vertrek uit zijn land van gewoonlijk verblijf de bijstand van de UNRWA genoot wordt in de bestreden beslissing niet betwist. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

2.10. De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoeker van toepassing is. De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een nieuwe prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft hij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

2.11. Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn/haar invloed en onafhankelijk van zijn/haar wil waardoor hij/zij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij/zij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

2.12.1. *In casu* blijkt uit de bestreden beslissing dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit de Westelijke Jordaanoever in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond. Uit verzoekers verklaringen blijkt immers dat hij vertrokken is omwille van de situatie die op politiek, sociaal en economisch vlak in het algemeen moeilijk was.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift dit besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet concreet betwist, laat staan ontkracht zodat dit onderdeel van de motivering onverminderd overeind blijft en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt. Evenmin betwist verzoeker de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten, die zoals correct wordt opgemerkt in de bestreden beslissing slechts verzoekers identiteit, zijn studies, zijn reisweg en een incident dat hem niet persoonlijk treft aantonen, gegevens welke evenwel niet in twijfel worden getrokken.

2.12.2. Uit wat voorafgaat blijkt dat niet werd aangetoond dat verzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond waardoor hij omwille van redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil verhinderd werd om de door de UNRWA verleende bijstand te genieten.

2.13. Verder blijkt uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier (COI Focus. Territoires Palestiniens – Cisjordanie. Activités de l'UNRWA van 26 februari 2014), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert op de Westelijke Jordaanoever en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

2.14. Wat de terugkeermogelijkheden naar de Westelijke Jordaanoever betreft, blijkt bovendien uit de COI Focus Territoires Palestiniens – Retour en Cisjordanie van 25 februari 2014 dat Palestijnen afkomstig uit de Westelijke Jordaanoever na een verblijf in het buitenland zonder problemen kunnen terugkeren naar dit gebied en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij UNRWA. Voor een dergelijke terugreis dient men in het bezit te zijn van een Palestijnse identiteitskaart en een Palestijns paspoort. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in het bezit is van een identiteitskaart en een paspoort. Zoals correct wordt opgemerkt in de bestreden beslissing zijn er dan ook geen redenen om aan te nemen dat verzoeker niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA.

2.15. De vraag die *in casu* rijst is evenwel of de actuele veiligheidssituatie op de Westelijke Jordaanoever in het algemeen en in het vluchtelingenkamp Jalazon in het bijzonder een beletsel vormt opdat verzoeker zou kunnen terugkeren naar zijn land van gewoonlijk verblijf.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier (COI Focus: Cisjordanie – situation sécuritaire van 4 oktober 2013), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er voor burgers in de Westelijke Jordaanoever actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit deze informatie blijkt immers dat het conflict in de Westelijke Jordaanoever niet beantwoordt aan het begrip willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Er is geen sprake van aanhoudend geweld tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze groeperingen, de Palestijnse autoriteit en de Israëlische strijdkrachten. Incidenten waarbij burgerslachtoffers vallen komen voor naar aanleiding van de door de Israëlische strijdkrachten uitgevoerde zoekacties en arrestaties, die vaak een gewelddadige reactie langs Palestijnse zijde uitlokken en soms leiden tot dodelijke confrontaties met de Israëlische ordetroepen, bij manifestaties waarbij het ongenoegen omtrent de kolonisatie, het bestaan van de Muur, het slopen van Palestijnse eigendommen en het uitzettingsbeleid tegen de Palestijnen woonachtig in Oost-Jeruzalem wordt geuit of steun wordt betuigd aan de Palestijnse gedetineerden in Israël, wanneer de instructies bij checkpoints niet correct worden opgevolgd of wanneer men te dicht bij de Muur komt waardoor men als bedreigend wordt beschouwd door de Israëlische troepen. Uit de aan de Raad op 1 augustus 2014 overgemaakte update blijkt dat vaststellingen en conclusies van de COI Focus van 4 oktober 2013 nog steeds gehandhaafd blijven.

Met het louter betwisten van de beoordeling van de veiligheidssituatie door de commissaris-generaal en het neerleggen van artikels betreffende de toestand in de Palestijnse vluchtelingenkampen, zoals Jalazon, brengt verzoeker geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Uit het geheel van de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan blijkt dat de bezetting in de Westelijke Jordaanoever het leven van vele Palestijnen domineert, dat er spanningen zijn in de Westelijke Jordaanoever, dat er incidenten plaatsvinden waarbij Palestijnse burgers het leven laten en dat geweld en onzekerheid het dagelijkse leven kenmerken, doch deze feiten veranderen niets aan de vaststelling dat het conflict in de Westelijke Jordaanoever actueel niet de vereiste intensiteit bereikt om gecatalogeerd te worden als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De Raad wijst er in dit verband op dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* de Westelijke Jordaanoever, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Voorts benadrukt de Raad dat, in overeenstemming met de rechtspraak van het EHRM, een eenvoudige verwijzing naar algemene verslagen die gewag maken van problemen en mensenrechtenschendingen in het land van herkomst niet volstaat om het voorgehouden reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken. Het komt aan verzoeker toe om *in concreto* aan te tonen op welke manier hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in het geval van terugkeer naar de Westelijke Jordaanoever, waar hij in gebreke blijft.

2.16. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, toont verzoeker evenmin aan dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

In de mate verzoeker ter terechtzitting wijst op de actuele situatie tussen Israël en Gaza, wijst de Raad er op dat verzoeker niet aantoonde dat de actuele precare veiligheidssituatie in Gaza ernstige gevolgen heeft voor de Palestijnse bevolking woonachtig op de Westelijke Jordaanoever.

2.17. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.18. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat wordt verzoeker conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de vreemdelingenwet uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Verzoeker toont voorts niet aan dat de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn.

2.19. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig augustus tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS